

РЕШЕНИЕ

№ 1862

гр. София, 22.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 21.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **5530** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 215, ал. 1 ЗУТ.

Образувано е по жалба на Е. Б. Я. и И. С. Я. срещу Заповед № РА50-586/23.07.2020 г. на главния архитект на Столична община.

В жалбата се развиват оплаквания, че органът не е анализирал всички събрани доказателства по преписката, поради което е направен погрешен извод, че жалбоподателите не са собственици на ПИ с идентификатор 44063.6227.3955. В подкрепа на това се позовава на писмени доказателства (нотариални актове) и развива доводи, че не е проведена отчуждителна процедура.

Ответната страна - главен архитект на Столична община, чрез процесуалния си представител, изразява доводи за неоснователност на жалбата.

Заинтересованите страни - Столична община, А. Н. Б., А. А. Б. – Т. и М. И. Б. не изразяват становище по жалбата.

Заинтересованите страни - Л. Х. Р. и М. Д. Р., чрез процесуалния си представител, изразяват доводи за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, след като обсъди прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано със заявление вх. № САГ17-ГР00-1446/04.07.2017 г. на И. С. Я., с което е поискано даване на разрешение за изработване на подробен устройствен план (ПУП) – изменение на плана за регулация (И.) на УПИ Х. – 428 по отношение на поземлен имот (ПИ) с

идентификатор 44063.6227.3556 по КККР на [населено място], район „П.“, Столична община, чрез заличаване на [улица] (ПИ с идентификатор 44063.6227.3955) и обединяване на двата имота.

Към заявлението са приложени нотариални актове № 183 от 1964 г., № 199/23.05.1995 г., № 109/21.04.2004 г. и № 102/21.03.1996 г. и решение № 37/11.11.1994 г. за възстановяване правото на собственост, издадено от Поземлената комисия в [населено място], удостоверение за наследници на С. С., удостоверение изх. № 9400-2736/24.09.2015 г. на кмета на район „П.“, писмо изх. № ТК-94-00-286/17.06.2014 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“

Към заявлението са приложени още скица – копие от неодобрен кадастър, комбинирана скица за пълна или частична идентичност по чл. 16, ал. 3 ЗКИР, скица № 15-403985/16.01.2019 г. на СГКК – С. и скица № 742/24.06.1996 г. за ПИ 428 от кадастрален лист № Г-10-10-Б, издадена от район „П.“.

Впоследствие пред органа е представен нотариален акт № 59/16.04.2004 г., от който се установява, че жалбоподателите И. С. Я. и Е. Б. Я. са единствени собственици на УПИ Х. – 428 в кв. 138 по плана на [населено място].

По делото липсват доказателства, но не се спори, че Е. Б. Я. е дала съгласие за изработване на ПУП – И., а и същата е подавала заявления за приемане на документи по преписката (заявление вх. № САГ17-ГР00-1446-4/12.10.2017 г).

По преписката е налична Заповед № РД-09-50-03/03.01.2005 г. на главния архитект на С., с която е одобрен изменение на плана за регулация на [населено място], като се открива [улица].

С писмо от 09.11.2017 г. на кмета на район „П.“ е приложен препис от протокол № 42 на Районен експертен съвет по устройство на територията, с който е взето решение, че не са налице основанията за удовлетворяване на искането, тъй като имот с 44063.6227.3955 е нанесен като публична общинска собственост, образуван от полски път и част от имот с пл. № 2355.

Последвало е даване на указания на жалбоподателите да докажат, че са собственици на ПИ с идентификатор 44063.6227.3955. В тази връзка е подадено заявление от 28.12.2017 г., с което се представено мотивирано предложение за ПУП – И. със скица към него, комбинирана скица за пълна и частична идентичност и документи за собственост (отново горепосочените нотариални актове).

С писмо от 21.06.2018 г. са дадени указания на заявителя, че ако желае да продължи процедурата по разрешаване изработването на ПУП за присъединяване на ПИ с идентификатор 44063.6227.3955 към УПИ Х. – 428, следва да се представи предварителен договор със собственика на имота.

С писмо от 16.11.2018 г. на кмета на район „П.“ е изразено несъгласие да се промени плана за регулация, при което ПИ с идентификатор 44063.6227.3955 - публична общинска собственост с начин на трайно ползване „второстепенна улица“ да бъде присъединен към УПИ Х. – 428.

По преписката е приложено удостоверение изх. № 94-00-4907/12.12.2018 г. на Г. С. и , от което става ясно, че УПИ IV от кв. 84, описан в нотариален акт № 183/1964 г., представен от жалбоподателите, не включва ПИ с идентификатор 44063.6227.3955.

С решение по т. 5 по протокол № ЕС-Г-69/24.09.2019 г. на Общински експертен съвет по устройство на територията (ОЕСУТ) на Столична община (СО) е предложено да се издаде отказ за разрешаване на устройствена процедура. Този извод е направен въз основа на това, че ПИ с идентификатор 44063.6227.3955 е нанесен КККР като

публична общинска собственост, а заявителите не представят доказателства за обратното. Наред с това кметът на района е изразил несъгласие да се промени ПУП по искания начин.

Последвало е издаване на оспорваната Заповед № РА50-586/23.07.2020 г. на главния архитект на Столична община, с която на основание чл. 135, ал. 1 ЗУТ, чл. 15, ал. 1, изр. 2, ал. 3 и ал. 5 ЗУТ, чл. 134, ал. 1, вр. ал. 2 ЗУТ, е отказано да се разреши изработването на изменение на плана за регулация (И.) на УПИ Х. – 428, ПИ с идентификатор 44063.6227.3556 по КККР на [населено място], кв. 138, район „П.“ и заличаване на [улица] (ПИ с идентификатор 44063.6227.3955) за обединяване на двата имота и образуване на нов УПИ Х., както и свързаното с това изменение в границите на контактните УПИ Х-2294, кв. 138 и УПИ ХХ – 2355, кв. 138б по заявление вх. № САГ17-ГР00-1446/04.07.2017 г. на И. С. Я. и заявление вх. № САГ17-ГР00-1446-4/12.10.2017 г. на Е. Я..

В мотивите на оспорваната заповед е посочено, че ПИ с идентификатор 44063.6227.3955 представлява публична общинска собственост, предвидена за второстепенна улица. Отразено е, че заявителите не доказват основанията, предвидени в чл. 134, ал. 1, вр. ал. 2 ЗУТ. Отразено е, че съгласно чл. 15, ал. 3, вр. ал. 5 ЗУТ границите на урегулирани имоти могат да се променят само със съгласието на собствениците им и сключен предварителен договор за прехвърляне на собственост, каквито не предпоставки не са налице. Допълнително се посочва, че от доказателства по преписката не може да се направи извод, че заявителите са собственици на ПИ с идентификатор 44063.6227.3955.

Към преписката е налична Заповед № СОА17-РД09-622 от 19.06.2017 г. на кмета на Столична община, с която на главния архитект на Столична община се делегира правомощията да издава заповеди за разрешаване изработването на проекти за изменение на действащ ПУП на основание чл. 135, ал. 5 ЗУТ (т. 1.24 от заповедта).

За изясняване на релевантните за делото обстоятелства е изслушано и прието основно и допълнително заключение на съдебно-техническа експертиза, която съдът кредитира изцяло, тъй като е обосновано, непротиворечиво и намиращо опора в доказателствата по делото.

От основното заключение и разясненията на експерта, дадени в последното съдебно заседание (при повторното изслушване) се налага извод, че площ от 73 кв. м. от ПИ идентификатор 44063.6227.3955 е предмет на мотивираното предложение, според което заявителите искат да се присъедини към собствения им УПИ Х. – 428, ПИ с идентификатор 44063.6227.3556. Става ясно, че тази площ от 73 кв. м. (част от улицата - ПИ идентификатор 44063.6227.3955) не представлява част от имота (кад. № 428), който е описан в нотариален акт № 102/1996 г., представен от заявителите. В заключението е посочено, че имотът описан в акт № 102/1996 г. включва УПИ Х. – 428, което означава, че ПИ идентификатор 44063.6227.3955 също не е част от процесното УПИ Х. – 428. Става ясно, че тази площ от 73 кв. м. от ПИ идентификатор 44063.6227.3955 (предмет на предложението) винаги е била публична общинска собственост и не е била включвана в границите на имоти по представените нотариални актове.

От експертното заключение става ясно още, че е налице площ от 77 кв. м., включена в ПИ с идентификатор 44063.6227.3556 (собственост на жалбоподателите), предвидена за отчуждаване, но същата тази площ от 77 кв. м. не е предмет на мотивираното предложение, за което е подадено заявление за изменение на ПУП – И..

От допълнителното заключение на СТЕ се установява, че имот № 2355 (нанесен в кадастрален лист Г-10-10-Б), описан в нотариален акт № 199/23.05.1995 г., поправен с НА № 109/21.04.2004 г., представлява ПИ с идентификатор 44063.6227.2355 по КККР.

Видно от НА № 134/18.05.2004 г. (л. 141 от делото) заинтересованите лица Л. Х. Р. и М. Д. Р. са собственици на ПИ с идентификатор 44063.6227.2355 по КККР.

При така установените факти, Административен съд София - град достига до следните правни изводи:

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срок, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт и от заинтересовани лица, доколкото не са удовлетворени тяхното искане.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Според чл. 146, вр. чл. 168 АПК съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Атакуваната заповед е издадена от компетентен орган - главният архитект на Столична община, което се установява с т. 1.24 от Заповед № СОА17-РД09-622 от 19.06.2017 г., с която кметът на Столична община е делегирал на главния архитект на Столична община правомощията си по чл. 135, ал. 3 ЗУТ за издаване на заповеди за изработване на проекти за изменение на действащ ПУП, т. е. компетентният орган по чл. 135, ал. 1 ЗУТ (кметът на общината) е делегирал своите правомощия на главния архитект, каквато възможност е предвидена в § 1, ал. 3 ДР на ЗУТ.

Актът е надлежно мотивиран от фактическа и правна страна, като отговаря по форма на общите правила по чл. 59, ал. 2 АПК. Налице са ясни и конкретни мотиви и разпоредителна част, позволяващи да се разберат причините, за които е отказано изменение на действащия ПУП.

Спазени са административнопроизводствени правилата при издаване на оспорваната заповед. Релевантните по случая факти са правилно установени и не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспорената заповед.

Правилно органът е достигнал до извод, че жалбоподателите не представят доказателства за собственост върху улицата, представляваща ПИ идентификатор 44063.6227.3955 и по – конкретно част от този имот - площ от 73 кв. м. (предмет на мотивираното предложение). От основното заключение по СТЕ и разясненията, дадени от вещото лице в съдебно заседание, се установява, че процесната площ от ПИ идентификатор 44063.6227.3955 не е част от имота, описан в нотариален акт № 102/1996 г., с който жалбоподателите се легитимират като собственици на имота.

Жалбоподателите се опитват да се легитимират като собственици с нотариален акт № 59/16.04.2004 г., който се отнася за УПИ Х. – 428, но в същото не се включва ПИ идентификатор 44063.6227.3955 или части от него.

Жалбоподателите прилагат още нотариален акт № 183 от 1964 г., който има за предмет парцел Х. от пл. № 253 в кв. 81. От удостоверение на Г. С. се установява, че имотът, описан в този нотариален акт, представлява УПИ IV в кв. 84. Видно от удостоверението на Г. – С. и комбинираната скица за пълна или частична идентичност се налага извод, че в границите на този имот не се включва ПИ идентификатор 44063.6227.3955.

Неоснователно жалбоподателите се позовават на НА № 199/23.05.1995 г., поправен с № 109/21.04.2004 г., тъй като от допълнително заключение се налага извод, че описаният в тях имот ПИ с идентификатор 44063.6227.2355 по КККР, а същият видно от НА № 134/18.05.2004 г. е собственост на Л. Х. Р. и М. Д. Р., т. е. не е на жалбоподателите.

Горното дава основание, че органът е обсъдил всички доказателства по преписката и е направил правилни фактически констатации.

Не са допуснати нарушения на материалния закон.

В настоящия случай се иска даване на разрешение за изработване на ПУП – И. на УПИ Х. – 428, ПИ идентификатор 44063.6227.3556 по КККР, като се заличи [улица] (ПИ с идентификатор 44063.6227.3955) и обединяване на двата имота, т. е. иска се промяна на границите на имота, като в него се включи част (73 кв. м.) от имот, представляващ общинска собственост.

Съгласно чл. 15, ал. 3 ЗУТ границите на урегулирани поземлени имоти могат да се променят с план за регулация само със съгласието на собствениците им, изразено със заявление и предварителен договор за прехвърляне на собственост с нотариално заверени подписи. В настоящия случай не са налице тези две предпоставки, доколкото кметът на район „П.“ изрично е изразил несъгласие, респ. липсва сключен договор.

Съгласно чл. 15, ал. 1, изр. второ ЗУТ урегулираните веднъж поземлени имоти не подлежат на последващо урегулиране освен в предвидените в този закон случаи. Такива са предвидени в чл. 134, ал. 2 и ал. 1, вр. ал. 2 ЗУТ. В настоящия случай жалбоподателите не представят никакви доказателства за наличието на някои от тези основания, поради което съдът приема, че не са налице.

В жалбата е налице единствено позоваване на чл. 134, ал. 2, т. 1 ЗУТ, регламентиращ, че влезлите в сила подробни устройствени планове могат да се изменят, когато в съответния срок по чл. 208 не е започнала процедурата за отчуждаване. Това основание не е налице, тъй като площта на предвидената [улица] (ПИ с идентификатор 44063.6227.3955) не е била част от УПИ Х. – 428, ПИ идентификатор 44063.6227.3556 по КККР (предвидена е такава площ, но същата не е част от ПИ с идентификатор 44063.6227.3955 и не е предмет на мотивираното предложение, т. е. на заявлението).

Заповедта съответства на целта на закона, имаща за задача да се ограничи последващо урегулиране на имоти, като това се извърши само в предвидените от закона случаи. В случая не може да се приеме че с издаването на обжалваната заповед се преследва цел, несъвместима със законата, поради което не е налице превратно упражняване на власт.

Горното води до извод за неоснователност на жалбата, поради което на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК оспорването следва да се отхвърли.

По разноските:

С оглед изхода на делото и разпоредбите на чл. 143, ал. 3 АПК ответникът има право на разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, който е минималният размер, съответстващ на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПрП.

С оглед изхода на делото и разпоредбите на чл. 143, ал. 4 АПК заинтересованите страни също има право на разноски. Такива разноски са направили Л. Х. Р. и М. Д. Р., изразяващи се в заплащането на 1000 лева за адвокатски хонорар (заплатени в брой, видно от договора за правна помощ) и 700 лева за депозит за вещо лице.

По изложените съображения и на основание и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Б. Я. и И. С. Я. срещу Заповед № РА50-586/23.07.2020 г. на главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА Е. Б. Я. и И. С. Я. да заплатят общо на Столична община сумата в размер на 100 лева, представляваща направени разноси по делото.

ОСЪЖДА Е. Б. Я. и И. С. Я. да заплатят общо на Л. Х. Р. и М. Д. Р. сумата в размер на 1700 лева, представляваща направени разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: